

IN DE SCHIJNWERPER

Dries Bessels:

'Ik maak dit ten behoeve van kinderen met kanker'

Dries Bessels (61) woont met Marion Flimm (57) en hun drie honden op Weiver 43. Naast zijn baan als IT-architect is hij houtbewerker en begeleidt hij motorrijders op Route 66.

Waar ben je geboren?

Tot mijn diepe spijt ben ik opgegroeid op de Veluwe. In Epe. Toen ik twintig was ben ik naar Amsterdam gevlucht. Ik heb voor mijn werk veel gereisd, heb nog een tijd in Londen lesgegeven en ben heel blij dat ik nu in Westzaan woon.

Hoe zijn jullie hier terechtgekomen?

We woonden eerst in het Centrum van Amsterdam en later in Nieuw West, maar daar is het niet leuk meer. We waren ingeloot voor een bouwproject hier aan de Zuid, maar toen Marion op Funda dit huis tegenkwam hadden we geen tweede bezoek meer nodig. Het heeft alles: een afgesloten tuin waar de hondjes vrij rond kunnen lopen, een inpandige garage voor de motor, een goede werkplek en een grote werkplaats achterin de tuin. We zijn hier zeer tevreden.

Hoe heb je Marion leren kennen?

Zij komt oorspronkelijk uit Frankfurt. In 1987 werkten we voor hetzelfde internationale computerbedrijf. Nog voor de komst van internet was het voor luchtvaartmaatschappijen heel duur om voor de paar uur dat ze hun incheckbalies gebruikten een datacommunicatielijntje te huren van zeg New York naar Amsterdam. Veel maatschappijen hebben toen een gezamenlijk netwerk opgericht om die kosten te delen.

Waar heb je voor geleerd?

Voor verpleegkundige A (algemeen) en B (psychiatrisch). Ik heb vier jaar in de psychiatrie gewerkt en ben overspannen weggegaan. Ik was daar toen nog veel te jong voor. Had ik maar meteen een opleiding in houtbewerking gedaan, maar dat is achteraf. Mijn broer werkte voor een bedrijf waar ze een van de eerste privé pc-projecten van Nederland deden. Via hem kon ik een Commodore 64 met allerlei randapparatuur op de kop tikken. Twee jaar later zag ik een advertentie van Maurice de Hond die iemand zocht voor een nieuw op te richten bedrijf. Ik werd aangenomen, omdat ik inmiddels als zeer ervaren werd beschouwd. Vervolgens ben ik doorgestroomd naar computernetwerk Sita en heb daar tot 2000 gewerkt, totdat onze hele afdeling boventallig werd verklaard. Sinds 2008 ben ik IT-architect op het hoofdkantoor van het UWV bij Sloterdijk. Operator systeemconfiguraties en firewall rules. Niet boeiend. Ik werk 4x9 uur per week. Volgend jaar ben ik officieel een ouwe lul en dan ga ik naar drie dagen in de week. Marion werkt daar

trouwens ook, maar dan als coördinator binnen de IT. In 1994 zijn we getrouwd.

Qua werk ben je behoorlijk geswitcht.

Als je dat niet doet kun je op een plek verzanden. Of werkloos raken. Bij Sita reisde ik door heel Europa om problemen op te lossen waar lokale mensen niet uitkwamen. Dan kun je wel zeggen: ik wil weer zo'n baan, maar daar zijn er niet veel van. Na een tijdje had ik het ook wel gezien, hoor. Vloog ik 's ochtends vroeg naar Stockholm, zat daar een dag en 's avonds vloog ik weer terug. De volgende dag vloog ik naar Praag. Buiten zo'n kantoor zie je verder niets. Dan is het prettig om weer lekker thuis te zijn.

Heb je hobby's?

Houtbewerken dus. Dat doe ik pas sinds we hier wonen en ik die werkplaats heb. Ik maak spullen uit diverse stukjes hout, zoals o.a. deze schalen (www.bessels.org). En ieder jaar maak ik onbewerkte kerstbomen uit pallethout. Ik geef ze weg en vraag de mensen een donatie te doen aan het Prinses Máxima Centrum in Utrecht. Vorig jaar hadden we hier in de straat nog vijfendertig bomen staan, nu zijn het er denk ik vijftig. Iedereen decoreert ze weer anders. Op 6 december hebben we ze met z'n allen onthuld. Buren staan dan met elkaar te praten of kennis te maken. Die komt met soesjes en een ander met een pan glühwein. Hartstikke gezellig. Het hout haal ik overal vandaan en wordt ook wel hier thuis gebracht. Op 18 december

gaan we met zo'n 150 motormannen verkleed als kerstman in Utrecht rondrijden om ook daar geld voor kinderen met kanker op te halen. Dat idee is ontstaan omdat een van hen een buurjongen had die in dat Centrum kwam te liggen. Vorig jaar hebben we € 25.000 kunnen overhandigen.

En je bent begeleider van motorrijders op Route 66 in Amerika.

Klopt. Ik ben voorzitter van de Nederlandse Route 66 Association. In twee weken tijd rijden we 4500 km van Chicago naar Los Angeles. Ik heb het al veertien keer gereden. Ik geef onderweg geschiedenisles, wijs de mensen op bezienswaardigheden en kan er veel over kan vertellen. Overal kom ik daar vrienden tegen die ik gaandeweg heb leren kennen. Amerika is een fascinerend land, leuk voor vakanties, maar ik zou er nooit willen wonen. Amerikanen zijn zo gek als een ui. Ik heb een reisgids gemaakt met veel kaartjes en foto's: 'Het begin, het einde en de reïncarnatie'.

Hoe ben je daartoe gekomen?

Er bleek behoefte te zijn aan een Nederlandstalige gids. Of dat ik die route zelf ben gaan rijden? In 2007 hadden we een kennis van begin dertig met een jonge baby. Binnen een paar weken ging hij van gezond naar dood. Een heel agressieve vorm van leverkanker. Toen dacht ik: ik ga niet wachten tot ik gepensioneerd ben, want wie weet haal ik dat niet eens. De eerste keer dat wij Route 66 hebben gereden was mijn mooiste vakantie ooit. Ik heb een Harley-Davidson Electra Road Glide, een dikke Harley dus. Comfortabel zitten, muziekje erbij, lekker pruttelen. Ik ben lid van een clubje in Alkmaar. Ik gebruik niet graag het woord motorclub, want daar kleeft veel negativiteit aan. Ik draag op mijn jas wat speldjes die ik onderweg verzamel, ik heb een baard en een pens van het zuipen. Als ik van mijn motor afstap krijg ik nog wel eens de vraag of ik een Hells Angel ben. Met gekleurde lampjes op mijn motor heb ik met een paar jongens hier uit de buurt meegereden tijdens de Sinterklaasintocht. Echt ontzettend leuk.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Een sociale omgeving, waarin je naar elkaar luistert en bij wie je terecht kunt als je problemen hebt. Dat je iets doet voor iemand, zonder dat daar meteen geld tegenover hoeft te staan. In onze mini Bieb voor de deur rouleren dagelijks zo'n veertig boeken. We hebben hier gezamenlijk in de straat ook een rommelmarkt gehouden. Je was van wat rommel af en had er weer nieuwe rommel van je buren bij, haha. Soms moet je even luisteren naar het gezeur van een ander en een ander luistert weer naar jouw gezeur. Maar dan heb je samen wel een hartstik gezellige dag!

Marijke van der Pol

**Kerstbomen,
een mini-bieb en
rommelmarkt**